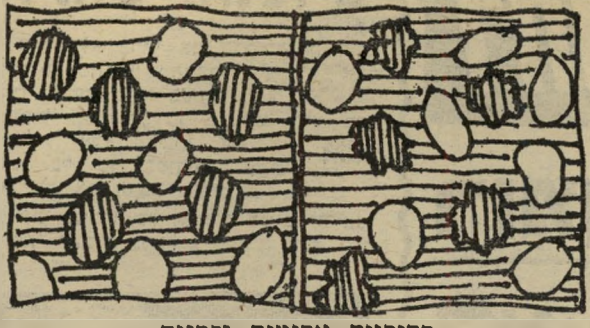

חשבון
עובר
ושב
מאת
שרה
פרנק

דם יהודי

כדוריות אדומות ולבנות
מימין: דם יהודי. משמאל: דם גויי

מורי ורבותי חברי הכנסת. ברשותכם אקדיש את הדקות הראשונות של נאומי להבהרת נקודה מסוימת. רכילאים וזיוזילשון מצאו להם עניין לתקוף אותי, על אשר הודיתי לשרהביטחון ולרמטכ"ל וגם לרב גורן ולרב כהנא, שסייעו למנוע ספך-דם, ואפילו טיפה אחת של דם יהודי לא נשפכה בימית. מדוע הוא אומר דם יהודי? שאלו המלעזים הללו. וכי יש הבדל בין דם יהודי ובין דם גויים?

אכן, הברות תמיד גובלת ברישעות, מורי ורבותי חברי הכנסת, ואין טוב מן המיקרה הזה כדי להוכיח. הנה, כאן אני מראה לכם תרשים אשר 'הכין למעני הפרופסור כרם בן-דוד מאוניברסיטת בראילן, ותרשים זה, הרשו לי להבטיח לכם, נעשה על-פי מחקרים מדעיים מפורטים. אחר-כך יחלק לכם יועצי הטוב, אורי פורת, את התרשים הזה למען תראו במרעייכם ומקרוב.

צלעות

היום הגדול הגיע. ערב נורא-הוד הת-חיל לרדת על מידבר יהודה. במערב צגה כדור-השמש הענק מעבר להרים, ורוח צוננת נשבה בבלוריות. לא פחות מאלמים איש ואשה ישבו על יצוע המוזמנים הענקי, שהוקם במיוחד לצורך זה על-ידי יחידת חיל-הנדסה של צה"ל. כל חברי-הכנסת היו שם, ואין צורך לומר - כל השרים. מישלחת מאת בית-המישפט העליון היתה, וצמרת צה"ל. נציגי ההסתדרות, נציגי התאחדות-התעשיינים ולשכות-המיסחר. היו שם גם נציגי תנועות-הנוער והסוכנות, ראשי-ערים וראשי מועצות מקומיות, רב-נים ואברכי-משי, נציגי תפוצות-ישראל בגולה ושגרירי מדינות זרות. הקיצור: שמנה וסלתה של האומה.

אני אומר כאן, מורי ורבותי, אך את עיקרי הדברים: על-פי המחקר יש הבדל ברור בין צורת הכדוריות האדומות של הדם היהודי ושל הדם הגויי. מכיוון שמדובר בכדוריות האדומות, ולא בלבנות, קשה להבחין בדבר בעין בלתי-מוזינת. אך בעזרת מיקרוסקופים בריעווצמה, המצויים בשירות המדע היהודי, אפשר לראות את ההבדל בלי שום קושי מיוחד.

הכדוריות האדומות אשר לנו היהודים הן קצת משוננות יותר בקצותיהן, והייתה אף מרחיק לכת ואומר שיש בהן שמך-צורתו של מגן-דוד. כבר הזה לא תמצאו, מורי ורבותי חברי הכנסת, בכדוריות האדומות של הדם הגויי. הנה כ"כ, בצדק אמרתי מה שאמרתי. ועכשיו אעבור ברשותך, אדוני יושב-הראש, לעניין הבא.

העצמות המונחות על המרבד ויקרא מן הספר אשר בידו:

"היתה עלי יד אלוהים ויוציאני ברוח אלוהים ויניחני בתוך הביקעה והיא מל-אה עצמות." והרב גורן נשא את עינו מן הכתוב והתבונן בעצמות אשר לפניו, ואחר-כך המשיך לקרא:

"והעבירני עליהן סביב-סביב, והנה רבות מאוד על-פני הביקעה, והנה יבשות מאוד." ושוב נשא הרב את עינו מספר יחזקאל, התבונן בעצמות הרבות שעל מרבד הקטיפה והמשיך:

ניקיות שמטלטלות צמה מזהבת, ועימם שרה'לה שרון בשימלת מקסי מקסימה.

בעוד הקהל מוחה חרש את דמעותיו, ביטאו אנשי תנועת-העבודה את רוח האופטימיות של ארץ-ישראל המתחדשת, את קול הטרקטורים שבשדות העמק, את משק הרוח בחיטים, ואת איבחת חרב הנח"ל המתהפכת. כמו שכתב אחר-כך עיתונאי אחד. נפעם: "הם ביטאו את ההמשכיות, את המעבר הדרמטי מן העבר אל העתיד דרך ההווה, את ה-תיקווה שיש למצוא גם בטקס הקבר-רה!"

בעוד הם מסיימים לשיר, כבר הגיעה להקת המחול הנחדרת של הסטודנטים, הנערים היפים במיכסי משי מתנפנים, והנערות היפות בחצאיות מתנופפות גם 'הן, ולב הקהל רחב למראה הרגלים השזופות והשיער הפורץ מכל אבר!

ואז - כשליבו של הקהל חישב להתי-פוצץ מעוצמת הרגשות, השכו לפתע ה-זרקורים לרגע אחד, ויהי כאשר שבו והאירו, כבר לא היה איש על הבימה, מבילעדי איש אחד.

במרכז הבימה הוא ניצב, הרב ה-ראשי שלמה גורן, עטוף בגלימה לבנה כשלה וטלית מכסה את ראשו, וספר-הספירה בעטיפת כסף בידו.

הרים הרב את ידו, והנה לנגד עיניו של הקהל גחנו תריסר נערות בבגדי לבן, והרימו את שולי המרבד, ובתנועות קלות וחינניות מאין כמותן פסעו אל עבר הקהל כשהן מסירות את הלוח ומג-לות לפני עיני האנשים את אשר היה בתוך המרבד - היא עילת הטכס ה-מופלא הזה כולו:

מאות-מאות של עצמות לבנבות, גול-גלות ועצמות שוק, גרוגרות ועצמות ה-אגן, עצמות שיכמה וצלעות, צלעות ל-רוב!

"אלה עצמות גבוריני, מתי ביתר ולו-חמי ברכוכבא, והיום נביאן אלי קבר ישראל סבא!" הכיזו הרב גורן בקולו המייבב קצת, והחתרגשות הלוא היא רשומה על פניו, ועינו בורקות וורודי צווארו מחשבים להתפוצץ, "ואני אקרא לכם את הדבר אשר אין מתאים ממנו לרגע הזה!"

לרגע החריש הרב גורן, ואכן, העיתוי היה מופלא: מאיש-שם עלה לפתע קול מטחי התותחים, 21 במיספר. ובהידום קול התותחים נשמע קול הלמות התו-פיס, מתגבר והולך ולפתע תם ונשלם.

ואז הניף הרב גורן את ימינו אל עבר

קיס, שחגו מעל לבימה, שולשל מישטח ענק, ששלושת המסוקים תפסו אותו בשלשלות-ברזל. על המישטח היה פני-תר כנף גדול, שלידו ישבה, היא ולא אחרת - נעמי שמר בשימלת משי שחור רה כפחם, שמגיני-דוד קטנים ומוזהבים רקומים עליה.

הקהל נאלם דום מרוב התפעמות. נעמי שמר הרימה לרגע את ידיה השמני-מנות, והורידה אותן בחבטה אדירה על המקשים, כשהתזמורת הפילהרמונית מלווה אותה בנעימת כינורות חרישית.

ואז פצחה המשוררת, בקול הדבש והזהב אשר לה, בשיר שחיברה במיוחד לכבוד האירוע, ועיני הקהל זלגו דמעות ונהרה פתאומית עלתה על כל פנים.

עצמות במירבד הרבה הרבה צלעות

בכישרונה הגאוני נטלה את המילים, שיחקה בהן, הפיחה בהן רוח ותחייתה. יאללה ביתר יאללה, שרה המשוררת, יאללה / בניקרות צורים ובמחילות / בימים ובלילות / אבוא במינהרות וב-מצדות ובמערות / ואלפי רומאים ב-חברות צרות / טובחים טבח הורגים הרג / וילבינו כל שדות הפרג / ולוחמי ברכוכבא אחת דתם / כנחלים וכנהרות ניגרו הדם / ויכוס לפי חרם עד השערם / ותישאר רק עצם, רק עצם, רק עצם!

ואז בכה הקהל ויתייפת. וכשם שהת-חילו כך שימין כינורות התזמורת ה-פילהרמונית ביבבה עולה ויורדת ונמוגה ברוח המיידבר.

ואז הופנו הזרקורים אל הבימה ש-מעבר למרבד הכחול-לבן, שם ניצבה לפני התזמורת להקת הגבעתרון, קי-בוצניקים חסונים ובעלי שפם, וקיבוצ-

מתח חרישי עמד באוויר. כולם הרגי-שו שמשחו סר-תקדים עומד להתרחש. בזה אחר זה נדלקו זרקורי הטלוויזיות, ואז נחת מסקו של ראשי-הממשלה. מר-גנין, נשען על מקל מצד אחד ועל יצועו לענייני-תיקשורת מן הצד השני, התנהל לאיטו ותפס את מקומו בשורה הראשו-נה של היצוע.

בינתיים הנעימה תזמורת צה"ל את זמנו של הקהל, ומדי פעם שרה להקת הרבנות הצבאית שיר חסידי אחד או שניים. כתב אחד, שהצליח לחזור מבעד לטבעת שמרי-הראש, ביקש מראשי-הממ-שלה הצהרה כלשהי, "מעולם לא היה יום היסטורי כזה בתולדות עמנו הגדול. תודתי העמוקה נתונה לצה"ל, לשר-הביטחון ולרב גורן, שאיפשרו את האי-רוח הזה. את ביתר לא נשכחה." אמר בגין.

יו"ר מיפלות העבודה, שימעון פרס, מחה ממצחו את הזיעה הקלה במט-פחת כותנה ורדדה ואמר ליועצו: "אנחנו היינו עושים את זה בצורה יותר מכובדת. גם העיתוי שלהם לא כליכך טוב."

משש מול יצוע המוזמנים הענקי, ב-מרחק של כ-30 מטרים, היה פרוש (על מישטח שהוכן במיוחד לצורך זה על-ידי בולדוזרים של צה"ל) מרבד קטיפה כחול-לבן ענק, מקופל לשניים. מעבר למרבד היתה בימת ההופעה, שם יתחיל בעוד דקות מעטות החיזיון האוריקולי האדיר.

ואכן, הרגע הגדול הגיע. החשיכה כבר התחילה יורדת, ואל זרקורי הטלוויזיה הצטרפו זרקורי המר-פע רבי-העוצמה, שכוונו ישירות אל ה-שמיים. ואז, לפתע, כמו משום מקום, הופיעו שלושה מסוקים צבאיים ענקיים שטסו במיבנה דמוי-חץ.

על הבימה תפסה את מקומה התיז-מורת הפילהרמונית, ואילו מן המסר-

בשלב זה עלה קולו של הרב גורן לטונים גבוהים, והקהל עצר את נשימתו. מאיש-שם במרומי השמיים הבריק ברק פתאומי, וכבר היו כמה וכמה התעל-פויות: התעלפה הגברת לאה רבין, והת-עלפה גם הגברת סווי אבן. ואילו מן האגף האחר של המפה הפוליטית הת-עלף ח"כ אברהם שפירא, ואילו זוגתי של שרה-התחבורה היתה על-סף ההתעל-פות, אך בעלה הציל אותה בעוד מועד בסטירה עזה על לחייה.

והרב גורן המשיך:

"כה אמר אדוני אלוהים לעצמות ה-אלה, הנה אני מביא בכם רוח וחיות. ונתתי עליכם גידים והעליתי עליכם בשר..."

עוד הרב גורן קורא, והנה לנגד עיניו הקמות של הקהל אירע מחזה אשר לא נראה כמותו: על העצמות הלבנ-בות והיבשות הללו שעל מרבד הקטיפה הגדול התחיל לעלות בשר!

תחילה אפשר היה לראות רק התע-בות קלה, כאשר החסוח צמח והתפתח מסביב לפרקים. אך לא חלף זמן רב - אולי כמה שניות חלפו - והנה הגידים מצמיחים ועולים, ורודים קצת, מתוחים וקשים, ועוד זה קורה, וכבר התחיל הבשר לעלות. על הצלעות ניכר הדבר לראשונה. שכבות שכבות של בשר אדום התחילו להצטבר מסביב לצלעות.

בנקודה זו כבר אי-אפשר היה לשלוט במתרחש. מן הקהל נשמעו צרחות מק-פיאות-דם. גברים ונשים קרסו תחתיהם בלי הכרה. הרב גורן, שהיט סוף-סוף את עינו מן הכתוב, פלט יבבה עזה מאוד, ואז התעוררתי, וראיתי שלא חלמתי חלום.